

**СПРЕМНОСТ ПОСЛАНИКА
МУХАММЕДА ДА ПРИЗОВЕ
БОЖИЈУ КАЗНУ РАДИ
ДОКАЗИВАЊА
ИСТИНИТОСТИ СВОЈЕ
МИСИЈЕ**

استعداد النبي – صلى الله عليه وسلم – للملاعنة والمباهلة على من خالفه

<Српски – Serbian – صربي>

др. Абдул-Мухсин бин Зебн ел-Мутајри

د. عبد المحسن بن زين المطيري

Превод: Амра Дацић

Рецензија: Љубица Јовановић

ترجمة: عمرة داتسيتش

مراجعة: ليوبييتسا يوفانوفيتس

Спремност посланика Мухаммеда да призове Божију казну ради доказивања истинитости своје мисије

Као доказ Мухаммедове, нека су Божији благослов и мир над њим, истинитости убраја се и његова спремност на клетву и призивање Божије казне у доказивању истинитости своје мисије супарницима.¹ Оваквом доказивању увек би приступао хладнокрвно и без икаквог страха да би се клетва и проклетство могли на њему обистинити.

То је ситуација када се окупе људи због несугласице у неком спору, па кажу: „Нека је Божије проклетство на онога од нас који је неправедан!“

У предаји која је забележена од Ибн Аббаса, Бог био задовољан њим, наводи се да је рекао:

„Ако неко жели, бацићу са њим клетву и позваћу Божију казну (да докажем) да је истина на мојој страни!“

Искуство је показало да никада није протекла читава година дана од дана чињења мубахеле (призивања проклетства), а да се није обистинила на ономе ко је био на страни лажи и неистине.

Посланикова, нека су Божији благослов и мир над њим, спремност на клетву и проклињање може да буде

¹Тј. спремност на договор међу сукобљеним странама да се одређена клетва или проклетство одмах примени на ону страну у спору која износи лажи и неистине (оп. прев.).

аргумент у прилог истинитости његовог посланства на два начина:

Јер указује на Веровесникову, нека су Божији благослов и мир над њим, велику поузданост у његову веру и у Узвишеног који га је са њом послао. Онај у чијем се срцу налази и трунчица сумње у погледу сопствених убеђења, такав никада неће свесно да пристане на излагање у пропаст. То може да учини само онај који је непорециво убеђен у истинитост својих речи.

Одступање хришћана од клетве и проклињања доказује да су га и они сматрали истинитим, додуше у својим срцима, међутим нису га прихватили због ината.

Узвишени Бог је рекао:

„А онима који се са тобом буду о њему расправљали, пошто си већ праву истину сазнао, ти реци: 'Дођите, позваћемо синове наше и синове ваше, и жене наше и жене ваше, а доћи ћемо и ми, па ћемо се усрдно помолити и Божије проклетство на оне који неистину говоре призвати!'“ (Кур'ан, поглавље Имранова породица, 61)

Ибн Кесир, Бог му се смиловао, казао је:

„Повод објаве кур'анског одломка о међусобном проклињању, али и одломака који су објављени пре њега, од почетка поглавља па све до њега, био је долазак делегације хришћана из Неџрана. Када су хришћани дошли, почели су да се препиру у вези са Исусом, тврдећи да је он син и бог. Поводом тога је Бог објавио почетак овог поглавља да буде

одговор њима. Тако су казали имам Мухаммед ибн Исхак ибн Јесар, и други.

Божијем Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, дошла је делегација нецранских хришћана од шездесет коњаника, па им је наредио да одаберу тројицу представника. Одабрали су Ел-Акиба, који је био поглавар њихова народа и особа чије се мишљење посебно поштовало и консултовало, и без кога се ништа не би предузимало; Ес-Сејјида, који је био њихов учењак и доносилац одлука на њиховим скуповима и путовањима; и Ебу Хариса ибн Алкаму, који је био њихов највећи свештеник и главни водитељ њихове поуке. Он је био Арапин из племена Бени Бекр ибн Ваил, међутим, постао је хришћанин након чега су га изузетно поштовали Византинци и њихови краљеви. Из почасту према њему, саградили су му и цркву и служили су му знајући за његову постојаност у њиховој вери. Он је познавао след догађања везано за Божијег посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, као и његове особине и друге битне детаље који се наводе у претходним књигама. Међутим, видевши колики углед и поштовање ужива међу хришћанима, остао је доследан хришћанству.

Ибн Исхак је рекао: „Причао нам је Мухаммед ибн Џафер ибн Ез-Зубејр: 'Дошли су Божијем Посланику, нека је Божији благослов и мир над њим, и ушли су у његову џамију након што је клањао послеподневну молитву. Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, обраћао се Ебу Харису ибн Алками, Ел-Акибу Абдул-Месиху и Ес-Сејјиду ел-Ејхему, а они су међу хришћанима били на вери свога краља. Када су свој говор упућен

Божијем Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, завршила двојица свештеника, Божији Посланик им је рекао: 'Прихватите Ислам!' Ова двојица одговорише: 'Већ смо га примили!' Он им рече: 'Ви га још увек нисте прихватили, зато га прихватите!' 'Чак напротив, примили смо га пре тебе, одговорише му, а он настави: 'Ви лажете, спреча вас да прихватите Ислам тврдња да Бог поседује сина, затим ваше робовање крсту и конзумирање свињског меса!' Они га упиташе: 'А ко му је отац, Мухаммеде?' Божији Посланик је ућутао и ништа им није одговорио, па је поводом њиховог супротстављања и речи Бог објавио почетак поглавља Имранова породица, око осамдесет њених одломака. Када је Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, од Бога добио објаву у којој се налазило решење спора између њега и њих, па када им је понудио међусобно проклињање ако устрају у ставовима, они рекоше: 'Допусти нам да мало размислимо, Ебул-Касиме (Мухаммеде), а ми ћемо да ти кажемо шта смо одлучили да урадимо поводом твоје понуде!' Након тога се одвојише и састадоше са Ел-Акибом који је био онај до чијег се мишљења држало. Упиташе га: 'Абдул-Месихе, шта ти о овоме мислиш?' Он им рече: 'Бога ми, хришћани, ви добро знате да је Мухаммед послани веровесник који вам је детаљно изнео информације које сте претходно знали. Ви добро знате да, када би год веровесник неки народ проклео, ако би чак и остали одрасли из тог народа, подмлатка им сигурно не би било. Ако пристанете, одабрали сте ваш потпуни нестанак, а ако одбијете и останете устрајни у својој вери и њеном упражњавању на начин на који то чините у погледу Исуса, у том случају се опростите са човеком и вратите се у своју земљу.' Они дођоше

Веровеснику, нека су Божији благослов и мир над њим, па му рекоше: 'Ебул-Касиме, ми смо одлучили да са тобом не бацамо клетву и проклињање. Остављамо те твојој, а ми се враћамо својој вери. Међутим, пошаљи са нама неког од својих присних другова који ће да нам суди у погледу несугласица око имовине, јер ми смо са вама задовољни!' Он позва Ебу Убејду и рече му: 'Иди са њима, па им праведно суди у ономе око чега се разиђу!'²

У два „Сахиха" забележено је Хузејфино приповедање:

„Акиб и Сејјид, двојица првака Нецрана, дошли су Божијем Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, са намером да се они и он узајамно прокуну,³ али један од њих рече своме сапутнику: 'Немој то да чиниш, јер, тако ми Бога, ако је он веровесник, а приступи узајамном проклињању са нама, нећемо се спасити ни ми ни наше потомство после нас.' Када су дошли, рекли су му: 'Даћемо ти оно што си тражио од нас, а ти пошаљи са нама поверљивог човека, а не шаљи са нама никога другог осим поверљивог!' 'Уистину ћу да пошаљем са вама поверљивог, истински поверљивог човека!', рече им. Другови Божијег Посланика погледаше према њему, а он рече: 'Ебу Убејде, сине Церрахов, устани!' Када је он устао, Божији Посланик, нека је Божији благослов и мир над њим, рече: 'Ово је

²„Тефсирул-Кур'ани ел-азим" од Ибн Кесира, 1/368.

³Било је то након што их је Веровесник, нека је Божији благослов и мир над њим, позвао на тај чин. То сазнајемо на основу повода објаве одломака и на основу других хадиса. Погледати: „Фетхул-Бари", 7/696.

повереник ове заједнице!"“ (Бележе Ел-Бухари, 4119; и Муслим, 2420)

Ибн Аббас приповеда:

„Ебу Цехл је казао да ће, када види Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, како клања поред Кабе, да ће да му приђе и згази његов врат. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је рекао: 'Ако то покуша да учини, зграбиће га мелеки (анђели) наочиглед свих. Да су и јевреји пожелели смрт, засигурно би умрли и угледали би своје место у Ватри. Тако и они који су хтели да се са Божијим Послаником, нека су Божији благослов и мир над њим, узајамно прокуну, да су пристали, вратили би се својим кућама па не би затекли ни своје породице нити своју имовину.'“ (Бележи Ахмед, 2226)

По коју цену би лажов себи допустио овакво посрнуће, да пристане да буде проклет Божијим проклетством, удаљен од Његове милости, што неминовно води у сигурну пропаст и што убрзава Божију освету!? То је могао да учини само искрени човек, онај који је знао да је сигурно у праву и који је имао поуздање у Онога који га је учинио послаником!

Одломак из књиге *„Непорециви аргументи о истинитости посланства Мухаммеда мир над њим“*.

